

Поганці

КУПИТИ

Саффі Гантлі-Олівер - розумна та ефектна світська леді й водночас - досвідчена серійна вбивця. Понад п'ятнадцять років вона полює на гвалтівників і домашніх тиранів, вирішуючи, хто з кривдників заслуговує на справжнє покарання.

Її життя тривалий час було самотнім: непросто будувати стосунки, коли твій обранець може виявитися черговим поганцем. Але, здається, Саффі нарешті знайшла того, кого шукала: Джонатана Дерозьє, харизматичного подкастера, який успішно розкриває «мертві справи» й відновлює справедливість. Її захоплення швидко зростає...

Пролог

Ньюпорт, Род-Айленд,
сімнадцять років тому

Ми граємо в улюблену гру Сьюзі, у якій я — власниця магазину, а вона виконує ролі м'яких іграшок, які заходять у крамницю, щоб купити різні речі з її кімнати, і вдаю, що не хочу нічого продавати дівчинці.

— О ні, сер, — ображено вигукую, — я не можу продати вам шкарпетки: ми їх не продаємо у цьому магазині. Мабуть, ви переплутали нас із сусідньою крамницею — у них великий вибір шкарпеток.

— Проте у вас є шкарпетки он там, — промовляє вона глибоким голосом, киваючи головою іграшкової овечки в бік відкритої шухляди біля моєї голови.

— Ці шкарпетки не продаються, — відповідаю я. — За жодні гроші.

— Але мені потрібні шкарпетки, а у вас — магазин.

Через її шепелявість слова звучать дуже мило.

— Це — особливі шкарпетки, які аж ніяк не можна продавати. Вони мають завжди залишатися в нашій колекції цінних речей, які зберігатимуться для майбутніх поколінь.

Сьюзі хихикає. Вона смикає за одну із двох білявих косичок, які я заплела їй вранці, тому що дівчинка хотіла бути схожою на Гайді з її нової книги. Ліва косичка охайна, але права вже розплітається, через те що Сьюзі грається з нею.

— Саффі, — дорікає мені вона, — ти повинна продати містеру Баранчику те, що він хоче.

Вона постійно руйнує «четверту стіну» під час гри. Любить керувати мною і вказувати на те, що я роблю неправильно. У Сьюзі власні правила для кожної забави, і, на відміну від більшості ігор, які бачу навколо — ігор, у які грають дорослі, — я не можу спрогнозувати ці правила або їхню зміну. Це одна із причин, через які я так люблю грати з нею. З дівчам не буває нудно.

— Містер Баранчик повинен попросити тільки те, що я можу продати, Сьюзі-сан.

Так я називаю по-домашньому свою сестру. Гарольд платить за наші уроки японської — як і за все інше.

— Якщо я не можу купити особливі шкарпетки, — вимагає Сьюзі голосом містера Баранчика, — дайте мені ті шкарпетки, що на вас.

— Ці шкарпетки? — Я обурено витягую ноги і рухаю пальцями. — Це мої шкарпетки! Мої ноги змерзнуть без них.

— Я вимагаю, щоб ви негайно продали мені ваші шкарпетки!

— Скільки ви мені заплатите за них?

Сьюзі задумливо морщить чоло.

— П'ятсот доларів, — нарешті відповідає вона.

— Я не можу продати їх вам менш ніж за п'ятсот доларів п'ятдесят центів.

— П'ятсот доларів і вісімнадцять центів.

— Продано.

Я знімаю свої рожеві шкарпетки з надписом Hello Kitty.

Вони занадто дитячі для мого віку і замалі для ніг, які вирости за літо на два розміри. Я дбайливо складаю їх, щоб на них було якомога менше складок, і скручую у формі швейцарського рулету в шоколаді.

— Тільки не кажіть, що у вас немає грошей, як минулого разу, містере Баранчику.

Я простягаю руку і потираю пальцями в універсальному жесті: «давайте гроші».

— Міс Сьюзен? — У дверях з'являється Мег. — Ваш батько хоче, щоб ви поплавали з ним.

Моя рука завмирає в повітрі з пальцями, скрученими, як змії.

— Гаразд, — киває Сьюзі.

Вона встає, залишаючи містера Баранчика на килимі.

Її килим небесно-блакитного кольору, з білими хмаринками. Я просила саме такий килим, коли обставляли кімнату сестри, щоб Сьюзі щодня почувалася так, ніби ходить по небу. Я хотіла, щоб бодай одна із нас була легкою і безтурботною.

— Ні, — заявляю я.

— Я люблю плавати, — заперечує Сьюзі.

Це правда. Вона добре плаває. Я сама вчила її, коли Гарольда не було вдома. Басейн — непогане місце. Справа не в ньому. Місце не має значення: має значення те, що в ньому відбувається.

— У тебе була застуда, — нагадую я. — Це погана ідея. Ти можеш знову захворіти.

Мег переказала прохання і зникла.

Відколи померла наша мама, слуги постійно кудись зникають. Вони намагаються не помічати те, що відбувається в них під носом.

— Але ж тато...

— Я скажу Гарольду, що в тебе нежить. Подивися краще «Русалоньку»: Я поплаваю з ним замість тебе.

— Ти завжди плаваєш із татом, — дівчинка відкопилує нижню губу, і мені залишається лише лоскотати її, поки не засміється. Коли вона сміється, видно прогалини на місці передніх зубів, а під рожевою футболкою дрижить ніжний животик. Їй шість років.

Лише шість.

Однак мені було п'ять, коли я почала плавати з Гарольдом.

— Ми з тобою поплаваємо пізніше, — запевняю її. — Зіграємо в «Марко Поло».

— Пообіцяй.

— Якщо містер Баранчик заплатить за шкарпетки, вважай це офіційним зобов'язанням.

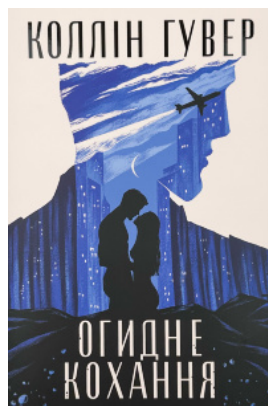
Підходжу до телевізора, який стоїть у кутку, і знаходжу DVD. Сьюзен сідає у крісло-мішок, і я натискаю кнопку відтворення. Нахиляюся до сестри й цілую її проділ — ідеальний проділ, який я зробила сьогодні вранці, — невинну білу шкіру.

Відтак іду до своєї кімнати тихим коридором, встеленим килимами, і вдягаю купальник. Я завжди вдягаю купальник, хоча знаю, що даремно. Це — частина гри, у яку грає Гарольд і в яку змушує грати мене. Знаю правила цієї гри так само добре, як кожную веснянку на своєму зап'ястку і як форму кожного свого нігтя.

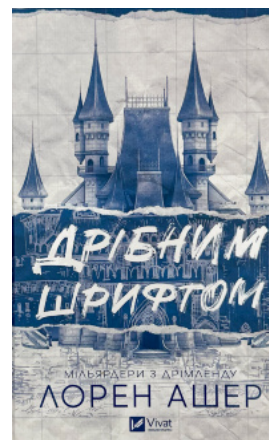
Рекомендована література

Хірург

Огидне кохання

Дрібним шрифтом
(Мільярдери з
Дрімленду #1)

Вище неба. Місто
вітрів. Книга 1

Розгадка

Завдяки чесноті я
падаю. Частина 3

Перейти до категорії
Детективи

КУПИТИ